

gede. Forinden Rigsdagen i Virkeligheden kom sammen, og forinden disse Lovforslag bleve forelagte, blev et lille Distrikt af Landet — omtrent 10 Kvadratinile — ramt af en saa uørt Ulykke, at jeg paaftaar, at en saadan ikke har ramt Danmark, siden det blev et selvstændigt Rige. (Modsigelse). Det paaftaar jeg, og jeg vilde ønske, at det statistiske Bureau og det hele Regeringsmasineri vilde sætte sig i Bevægelse for at oplyse dette Punkt; jeg for mit Vedkommende tør, efter at have raadspurgt kundige Mænd, sige, at man ikke kan paa vise en sliq Ulykke hos os i den historiske Tid. Hvorledes stillede Regeringen sig nu lige overfor dem, som rantes af denne forferdelige Ulykke, i Sammenligning med den Stilling, den indtager med Hensyn til Embedsmændene? Det være langt fra mig at ønske Dødt over nogen Embedsmand, og jeg ønsker ikke at stemme imod noget Forslag, som her fremkommer til at forhøje Løner og Pensioner for Embeds- og Bestillingsmænd i lavere Stillinger, men jeg siger, at, dersom Regeringen havde anvendt de Forholdsregler lige overfor Embeds- og Bestillingsmænd, som ere anvendte lige overfor de Nødlidende i disse Egne, vilde der ikke være indkommet Andragende om højere Løn fra en eneste Embedsmand i Landet. Jeg kan ikke tilbageholde den Oplysning, at der strax efter, at Ulykken var sket, gjennem Derautoriteterne blev givet Landets Kommuner Meddelelse om, at der fra Regeringens Side kunde ydes Hjælp, men dette skete ganske konfidentielt, og jeg paaftaar, at Tilbudet blev gjort under saadanne Betingelser, at Ingen som helst kunde andrage om Hjælp. Derfor kan den ærede Indenrigsminister have Ret i, at der ikke er indkommet noget Andragende, thi intet kunde komme; men jeg paaftaar, at, hvis der var sat de samme Betingelser for, at en Embedsmand kunde faae højere Løn, fik han alvrig nogen saadan. Jeg tør dog ikke udtale mig videre herom, thi Tilbudet var som sagt kun konfidentielt. Regeringen gif imidlertid videre, den ansillede de nøiagtigste Undersøgelser over Ulykkernes Maal og Grændser, men dette førte kun til, at det blev sagt i Bladene, at den og den Mand havde lidt saa og saa meget. Er der bagefter kommet Hjælp fra Regeringen? Nei, de Enkelte ere udpegede for deres Medborgere, hos hvem de skulde søge Hjælp, men saaledes, at deres Stilling i Virkeligheden er bleven forværret. Dersom Embedsmændenes Stilling var en saadan, at der blev stillet dem saadanne Betingelser, for at de kunde faae Forhøielse, vilde ingen Embedsmand bede derom. — Jeg tillader mig at drage endnu en Parallel. Der foreligger i det andet Thing et Forslag, som sigter til at komme disse Ulykkelige til Hjælp, og der findes i dette Forslag blandt Andet en Bestemmelse, der gaar ud paa under en daglig Mufft at tvinge den Mand, der har mistet sine Giendele ved Ulykken, og som ligger Andre til Byrde, til

paa ny at opføre de ødelagte Børn og Diger. Hvis Embedsmændene under en daglig Mufft bleve satte under en lignende Tvang, er jeg overbevist om, at der ikke vilde indkomme en eneste Annodning om Tillag. Jeg har i de sidste 3 Uger ikke nogen eneste Dag aabnet Breve fra mit Hjem, uden at de have indeholdt de indstændigste Annodninger om at bryde den Tausked, der har hvilet over dette Spørgsmaal. Jeg indrømmer, at dette ikke ligger for under nærværende Lovforslag, men det staar dog i Forbindelse dermed, og det er min Overbevisning, at det maa komme under en vidtløftigere Forhandling. Jeg kan ikke undlade her at drage denne Parallel og at sige, at det er forbausende, at der trods Alt, hvad der foreligger, ikke hos Regeringen er nogen Tanke om i fjerneste Maade at komme disse ulykkelige Egne til Hjælp. Endnu vil jeg kun sige en Ting. Der er i en unaadelig Grad indkommet private Bæver . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa vistnok vide, at denne Sag ligger udenfor den foreliggende. Jeg vil ikke benegte Berettigelsen til at drage en Parallel, men i og for sig at komme til at forhandle det fra den i foreliggende Sag helt forskellige Spørgsmaal kan ikke tilstedes.

Steenstrup: Jeg skal med Fornøielse høre mig for den høitærede Formand, og jeg kan kun takke ham for, at jeg er kommen saa langt, som jeg er. Leiligheden til at gaa videre vil komme, og jeg skal da benytte den. Der har jeg dog faaet sagt tilstrækkeligt til at paa vise, at der er en Parallelisme, som vil føre til underlige Konsekvenser.

Finantsministeren: Jeg skal forbeholde min Kollega, Indenrigsministeren, at gjøre de Bemærkninger, hvortil der maatte være Anledning med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser. — Idet jeg gaar over til selve den foreliggende Sag, skal jeg udtale, at det jo ikke kan negtes, at det ærede Udvalgs Forslag for en meget stor Del gaar ud paa, at Paragrafer i nærværende Lovudkast skulle udstemmes — dette gjaelder saaledes om §§ 1—4 og §§ 6, 9 og 11 — men det foreslaas af forskellige Grunde. Med Hensyn til §§ 1—4 er Forslaget støttet paa Bestemmelsen i Loven af 23de December 1864 § 23, hvori det hedder: „Denne Lov revideres inden den 31te Marts 1866. Forinden Revisionen har fundet Sted, kan der ikke gives nogen af de i denne Lov omhandlede Embedsmænd og Betsjente fast Ansættelse.“ Jeg maa bede om, at man ved Afgjørelsen af det her foreliggende Spørgsmaal om, i hvilken Grad man vil anse sig for bunden ved Formen — thi jeg tror, at det ærede Udvalg meget rigtig har betegnet Spørgsmaalet saaledes — holder sig til